II

(Актове, приети по силата на Договорите за ЕО/Евратом, чието публикуване не е задължително)

РЕШЕНИЯ

КОМИСИЯ

РЕШЕНИЕ НА КОМИСИЯТА

от 10 март 2009 година

относно мярка C 5/2000 (ex NN 118/97), приведена в действие от Испания в полза на предприятието SNIACE SA със седалище Torrelavega, Cantabria, и за изменение на Решение 1999/395/ЕО

(нотифицирано под номер C(2009) 1479)

(само текстът на испански език е автентичен)

(текст от значение за ЕИП)

(2009/612/ЕО)

КОМИСИЯТА НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ,

като взе предвид Договора за създаване на Европейската общност, и по-специално член 88, параграф 2, първа алинея от него,

като взе предвид Споразумението за Европейското икономическо пространство, и по-специално член 62, параграф 1, буква а) от него,

след като прикани заинтересованите страни да изпратят своите мнения съгласно горепосочения член ([1]) и взе предвид тяхното становище,

като има предвид, че:

1. ПРОЦЕДУРА

(1) С писмо от 17 април 1997 г. Комисията получи жалба от австрийското предприятие Lenzing AG, основен производител на вискозни влакна за Общността, относно набор от мерки, предоставени на неговия испански конкурент Sociedad Nacional de Industrias y Aplicaciones de Celulosa Española SA (наричан по-долу „SNIACE“).

(2) С писмо от 7 ноември 1997 г. Комисията уведоми правителството на Испания за решението си да открие процедурата, предвидена в член 88, параграф 2 от Договора за ЕО.

(3) С Решение 1999/395/ЕО ([2]) (наричано по-долу „решението от 1998 г.“) Комисията счете за незаконни и несъвместими с общия пазар помощите, отпуснати от Fondo de Garantía Salarial (Фонд за гарантиране на трудовите възнаграждения, наричан по-долу „FOGASA“) и от Tesorería General de la Seguridad Social (Общ социалноосигурителен фонд, наричан по-долу „TGSS“) в полза на SNIACE с аргумента, че споразуменията за погасяване на дълговете между SNIACE и FOGASA, както и споразумението за разсрочване между SNIACE и TGSS не са изпълнили пазарните условия, тъй като предвидените в споразуменията лихвени проценти са били по-ниски от пазарните такива. С това отрицателно решение на Испания бе дадено нареждане да изземе оспорваната помощ от получателя.

(4) В решението на Съда на Европейските общности от 29 април 1999 г. по дело C-342/96 Испания/Комисията (наричано по-долу „Tubacex“) ([3]) бе постановено, че споразуменията за разсрочване на дълговете, сключени между TGSS и FOGASA, не представляват държавни помощи, тъй като тези обществени институции са действали така, както би постъпил частен кредитор, който се опитва да си възстанови средства от длъжник в случаите, когато лихвеният процент е най-малко равностоен на този, който би приложил частен кредитор ([4]), и че споразумението за разсрочване не би довело до натрупването на нови дългове.

([1]) ОВ C 275, 16.11.2007 г., стр. 18.

([2]) ОВ L 149, 16.6.1999 г., стр. 40.

([3]) [1999] Сб. I-2459.

([4]) Точка 48 от решение по делото „Tubacex“.

(5) Въз основа на решението по делото „Tubacex“ Комисията реши да преразгледа решението от 1998 г., тъй като счете, че неговите заключения са били приложими към SNIACE. В резултат на това, с писмо от 16 февруари 2000 г. до испанските органи, Комисията реши да започне официална процедура за разследване ([1]) съгласно член 88, параграф 2, първа алинея от Договора с цел частично отменяне на решението от 1998 г. (наричано по-долу „второ започване на процедурата“).

(6) С писмо от 21 март 2000 г. Испания предостави на Комисията забележките си относно решението за второ започване на процедурата.

(7) Като взе предвид забележките, изразени от испанските органи и заинтересованите страни след второто започване на процедурата, на 20 септември 2000 г. Комисията приключи официалната процедура за разследване с Решение 2001/43/ЕО на Комисията ([2]) (наричано по-долу „решението от 2000 г.“), като заключи, че мерките в полза на SNIACE не представляват държавни помощи съгласно решението по делото „Tubacex“. С решението от 2000 г. бе въведено частично изменение в решението от 1998 г., като бе заменена първата алинея от член 1 и бе премахнат член 2.

(8) В своето решение от 2000 г. Комисията счете, че като са използвали законния лихвен процент, публичните кредитори са имали за цел максимално да увеличат възможностите си за възстановяване на дължимите им суми, без да понесат финансови загуби. По мнението на Комисията „Испания е действала така, както би постъпил хипотетичен частен кредитор спрямо SNIACE“ ([3]).

(9) Във връзка с решението от 2000 г. предприятието Lenzing обжалва решението от 2000 г. пред Първоинстанционния съд.

(10) С решението си по дело T-36/99 ([4]) от 21 октомври Първоинстанционният съд анулира решението от 2000 г. на основанието, че съществува явна грешка в оценката на Комисията, състояща се в критерия за поведението на частен кредитор, приложен към публичен такъв. Съдът потвърди решението на Първоинстанционния съд ([5]).

(11) Въз основа на това анулиране втората официална процедура за разследване все още е отворена.

(12) С писма от 3 декември 2004 г., 13 май 2005 г., 18 юли 2005 г. и 7 август 2008 г. Комисията поиска допълнителна информация от испанските органи, която те предоставиха с писма от 28 февруари 2005 г., 4 юли 2005 г., 29 септември 2005 г., 10 септември 2008 г. и 15 септември 2008 г.

([1]) ОВ C 110, 15.4.2000 г., стр. 33.
([2]) ОВ L 11, 16.1.2001 г., стр. 46.
([3]) Съображение 30.
([4]) [2004] Сб. II-3597.
([5]) Дело C-525/04 [2007] Сб. I-9947.

2. ОПИСАНИЕ НА МЯРКАТА

(13) Получател на помощта е предприятието SNIACE, основано през 1939 г. То се занимава с производството на целулоза, хартия, вискозни влакна, синтетични влакна и натриев сулфат. През 2007 г. оборотът на SNIACE бе 15 млн. евро.

(14) FOGASA и TGSS сключиха със SNIACE споразуменията за изплащане и разсрочване на дълговете, които са описани в съображения 15—21.

Споразумения, сключени с FOGASA

(15) FOGASA е независим орган към Министерството на труда и имиграцията, който се финансира чрез вноски от предприятията. Съгласно разпоредбите в член 33, параграф 1, първа алинея от Статута на работниците основната мисия на FOGASA е да „изплаща на работниците сумите на заплатите, които им се дължат в случаите, когато съответният работодател бъде обявен в несъстоятелност или бъде поставен под принудително изпълнение“. Член 33, параграф 4 задължава FOGASA да встъпи в правата и действията на работниците с цел възстановяване на авансовите плащания.

(16) Според разпоредбите на Кралски указ 505/85 от 6 март 1985 г. ([6]) FOGASA може да сключва споразумения за възстановяване на сумите, предоставени като заплати и обезщетения на работниците, с цел да улесни възстановяването на дължимите суми, върху които ще бъде начислена лихва съобразно законния лихвен процент, който е в сила.

(17) На 5 ноември 1993 г. и на 31 октомври 1995 г. между FOGASA и SNIACE бяха сключени две споразумения за погасяване на дълговете. В първия случай дължимата сума бе в размер на 1 362 708 700 ESP (включително лихвите), а във втория — 339 459 878 ESP (включително лихвите).

(18) Първото споразумение, от 5 ноември 1993 г. (наричано по-долу „споразумение FOGASA I“), се отнася до сумите, изплатени от FOGASA под формата на заплати и обезщетения, които SNIACE дължеше на персонала си. Размерът на дълга бе 897 652 759 ESP и към него следваше да се прибави 10 % лихва, възлизаща на 465 055 911 ESP, в резултат на което общата сума на дълга стана 1 362 708 700 ESP. Дългът бе обвързан с ипотека върху активите на SNIACE и следваше да бъде погасен съгласно предоговорения на 18 март 1999 г. график, в който сумите в песети (ESP) са следните:

([6]) BOE (Boletín Oficial del Estado — Официален вестник на страната) № 92, 17.4.1985 г., стр. 10203.

Таблица 1

Споразумение FOGASA I

(ESP)

	Първоначално споразумение от 5 ноември 1993 г.	Предоговорено споразумение от 18 март 1999 г.
1994 г.	20 000 000	20 000 000
1995 г.	55 000 000	55 000 000
1996 г.	90 000 000	40 000 000
1997 г.	110 000 000	50 000 000
1998 г.	160 000 000	80 000 000
1999 г.	160 000 000	80 000 000
2000 г.	392 527 956	259 427 000
2001 г.	375 180 746	259 427 000
2002 г.		259 427 000
2003 г.		259 427 000
Общо	1 362 708 702	1 362 708 000

(19) Второто споразумение, сключено на 31 октомври 1995 г. (наричано по-долу „споразумение FOGASA II“), се отнася до сумите, които след споразумението от 5 ноември 1993 г. FOGASA бе продължил да изплаща под формата на заплати и обезщетения, които SNIACE дължеше на персонала си. Размерът на новия дълг бе 229 424 860 ESP и към него следваше да се прибави 9 % лихва, възлизаща на 110 035 018 ESP, в резултат на което общата сума на дълга стана 339 459 878 ESP. Дългът бе обвързан с ипотека върху активите на SNIACE и следваше да бъде погасен съгласно предоговорения на 18 март 1999 г. график, в който сумите в песети (ESP) са следните:

Таблица 2

Споразумение FOGASA II

(ESP)

	Първоначално споразумение от 31 октомври 1995 г.	Предоговорено споразумение от 18 март 1999 г.
1995 г.		5 000 000
1996 г.	20 000 000	10 000 000
1997 г.	20 000 000	10 000 000
1998 г.	20 000 000	10 000 000
1999 г.	30 000 000	20 000 000
2000 г.	30 000 000	20 000 000
2001 г.	30 000 000	20 000 000
2002 г.	40 000 000	50 000 000
2003 г.	149 459 878	156 262 000
Общо	339 459 878	301 262 000

TGSS

(20) Съгласно разпоредбата в член 20 от Общия закон за социално осигуряване [1] TGSS може да позволи отлагането или плащането на части на вноските, дължими на социалноосигурителните служби, както и допълнителни такси върху тези вноски. В член 27 от същия закон се постановява, че допълнителните такси за внасяне след предвидения срок следва да бъдат прибавени към отложените задължения.

(21) Целта на споразумението от 8 март 1996 г., изменено със споразуменията от 7 май 1996 г. и 30 септември 1997 г., бе да се разсрочи изплащането на дълговете с общ размер 3 510 387 323 ESP, както и начислените лихви, възлизащи на 615 056 349 ESP при лихвен процент 7,5 %. Главницата отговаряше на закъснения в изплащането на вноските на социалноосигурителните служби от февруари 1991 г. до февруари 1997 г. Погасяването следваше да се извърши чрез 120 месечни вноски, като през първите две години бъдат изплатени само лихвите по законния процент от 7,5 %, докато от третата до десетата година следваше да се погасят главницата и лихвите съгласно годишен темп на изплащане от 5 % (от октомври 1999 г. до септември 2001 г.), 10 % (от октомври 2001 г. до септември 2003 г.), 15 % (от октомври 2003 г. до септември 2005 г.) и 20 % (от октомври 2005 г. до септември 2007 г.).

3. ОСНОВАНИЯ ЗА ЗАПОЧВАНЕ НА ПРОЦЕДУРАТА

(22) В решението си за започване на процедурата Комисията счете, че анализът, извършен от съда по делото „Tubacex“, е изцяло приложим към мерките в решението от 1998 г. и следователно е уместна частичната отмяна на това решение и нова оценка на споразуменията, сключени между SNIACE и публичните кредитори.

(23) След оповестяване на решението по делото „Tubacex“ Комисията изрази някои съмнения относно мерките, приведени в действие от публичните кредитори:

— на първо място, относно наличието на елементи на държавна помощ в мерките, счетени за несъвместими в решението от 1998 г., и в този случай, относно тяхната несъвместимост, и

— на второ място, относно поведението на частен кредитор в аналогично положение, който би изискал по-висок лихвен процент от този, прилаган от публичните кредитори.

[1] BOE № 154, 20.6.1994 г., стр. 20658.

4. **МНЕНИЯ НА ЗАИНТЕРЕСОВАНИТЕ СТРАНИ**

(24) Заинтересованите страни не са представили мнения.

5. **ЗАБЕЛЕЖКИ НА ИСПАНИЯ**

(25) С писмо от 21 март 2000 г. правителството на Испания представи своите забележки.

(26) Испанските органи не са съгласни с решението на Комисията да започне официалната процедура за разследване, тъй като са на мнение, че тази процедура не е необходима за осъществяването на предвидената частична отмяна на решението от 1998 г.

(27) Що се отнася до споразумението за разсрочване между SNIACE и TGSS, испанските органи не споделят мнението на Комисията, според която „изглежда вероятно в извънсъдебните споразумения, чиито цели или резултати са насочени към разсрочването на заварените дългове, кредиторът да направи опит да получи от длъжника лихва за забава, която е по-висока от законния лихвен процент, като в замяна се въздържа да прибегне към правосъдието, за да си възстанови дължимата сума“. Точно обратното — те твърдят, че поради финансовото положение на предприятието, както и заради разходите, продължителността и непредвидимостта, свързани със съдебните производства, извънсъдебните споразумения обикновено водят до договаряне на лихвен процент, който е по-нисък от законния лихвен процент.

(28) С това испанските органи отново изтъкват аргумента си, че предоставянето на отсрочка при същевременното прилагане на законния лихвен процент защитава интересите на социалноосигурителната система по отношение на връщането на задълженията много по-добре, отколкото всяко друго действие, което би предприел частен кредитор.

(29) Испанското правителство също така напомня, че докато един частен кредитор може да договори всякакъв лихвен интерес с длъжника, социалноосигурителните органи са задължени да спазват член 20 от Общия закон за социалното осигуряване, който предвижда, че при споразуменията за разсрочване на дълговете следва да се прилага законният лихвен процент.

(30) При решението си да започне процедурата Комисията счете, че съпоставянето на условията по споразумението на частните кредитори от октомври 1996 г. с тези на споразумението за разсрочване, сключено между социалноосигурителната служба и SNIACE, може би не представлява правилният начин за прилагане на критерия за частен кредитор съгласно определението на съда. В този смисъл испанските органи заявиха, че поради законовите задължения на публичната администрация положението на публичните кредитори не е съпоставимо с това на частните кредитори. Те обаче подчертаха, че въпреки различията, условията по сключените споразумения между социалноосигурителните органи и SNIACE, от една страна, и между FOGASA и SNIACE, от друга страна, са били по-стриктни от условията, договорени в споразумението, сключено между частните кредитори.

(31) Най-накрая, испанските органи отново подчертаха становищата, изложени от тях при процедурата, довела до решението от 1998 г.

6. **ОЦЕНКА НА МЕРКИТЕ**

6.1. *МОТИВИ ЗА ЗАПОЧВАНЕ НА ВТОРА ПРОЦЕДУРА*

(32) Испанските органи настояват, че не е било необходимо започване на нова официална процедура за разследване с цел разрешаването на случая, както и че спазването на правата на заинтересованите страни не представлява достатъчна причина за това.

(33) От своя страна Комисията счита, че решението по делото „Tubacex“ притежава необходимата важност, налагаща тази информация да бъде доведена до знанието на испанските органи и заинтересованите страни. Въпросното решение би могло да промени критериите за оценка, изложени в решението за започване на процедура от 7 ноември 1997 г.

6.2. *УСТАНОВЯВАНЕ НА НАЛИЧИЕТО НА ПОМОЩ ПО СМИСЪЛА НА ЧЛЕН 87, ПАРАГРАФ 1 ОТ ДОГОВОРА*

(34) При второто започване на процедурата Комисията повдигна въпроса, дали в споразуменията, подписани между SNIACE и публичните кредитори на предприятието са били включени държавни помощи и, в такъв случай, дали тези помощи могат да бъдат обявени за съвместими.

(35) Решението по делото „Tubacex“ позволява да се направи изводът, че публичните интервенции под формата на разсрочване на дълговете не представляват държавни помощи, ако изпълняват критериите, посочени в посоченото решение (вж. съображение 4).

(36) В решението по дело T-36/99, с което се анулира решението от 2000 г., Първоинстанционният съд отхвърли мотивите, въз основа на които Комисията бе счела, че поведението на TGSS и FOGASA е било аналогично с това на частен кредитор. В този смисъл и предвид решението на Първоинстанционния съд, следва да се провери следното:

а) положението на публичните кредитори, съпоставено с това на частните кредитори;

б) положението на Banco Español de Crédito (по-долу „Banesto“), частен кредитор, съпоставено с това на TGSS и на FOGASA;

в) възможностите за възстановяване на целите суми, дължими на TGSS и на FOGASA без финансови загуби, и

г) перспективите за бъдеща рентабилност и жизнеспособност на SNIACE.

(37) Критериите, залегнали в решението по делото „Tubacex“ и в решението на Първоинстанционния съд по делото T-36/99, са кумулативни. От момента, в който мерките, предприети от публичните кредитори, не отговарят на поне един от тези критерии, Комисията трябва да отхвърли принципа за частния кредитор.

6.2.1. СПОРАЗУМЕНИЯ, СКЛЮЧЕНИ С FOGASA

(38) За разлика от фактите, довели до решението по делото „Tubacex“, двете споразумения с FOGASA бяха сключени с приблизителна разлика от две години и техен предмет бяха два различни дълга. Комисията счита, че те не представляват едно самостоятелно споразумение. При сключване на второто споразумение FOGASA не направи опит за тяхното сливане с цел получаването на общо споразумение, чийто предмет би бил сборът от дължимите суми. FOGASA обедини непогасените задължения едва със споразумението от 18 март 1999 г. ([1]), тоест четири години след второто споразумение, сключено между FOGASA и SNIACE.

(39) За целите на настоящата оценка Комисията ще анализира първо споразумението FOGASA I и след това FOGASA II, като вземе предвид критериите, приложими към частен кредитор.

Споразумение FOGASA I

(40) SNIACE и FOGASA сключиха първото споразумение за разсрочване на дълговете на 5 ноември 1993 г. за сумата от 1 362 708 700 ESP (включително лихвите). Споразумението бе сключено, след като FOGASA изплати заплатите и обезщетенията, които SNIACE дължеше на персонала си.

(41) За да анализира това споразумение, Комисията трябва да направи разлика между момента на сключването на споразумението (анализ *ex-ante*) и момента на неговото изпълнение (анализ *ex-post*). Нещо повече — възможно е при анализ на дадено споразумение предвид неговите характеристики към момента на сключването да се направи извод, че в споразумението не са включени помощи, но неговото прилагане в условия, различни от първоначално предвидените, да доведе до промяна в това първоначално становище и да се стигне до заключението, че в споразумението действително се съдържат помощи.

Оценка на споразумението FOGASA I към момента на сключването му

Позицията на FOGASA, съпоставена с тази на частните кредитори, сред които е Banesto

(42) Комисията изтъква, че първото споразумение за разсрочване на дълговете с FOGASA датира от 5 ноември 1993 г., тоест почти 8 месеца след декларацията за преустановяване на плащанията, издадена от Първоинстанционния съд на 25 март 1993 г., с която се наложи FOGASA да изплати възнагражденията на работниците на SNIACE. В този момент FOGASA обвърза споразумението с ипотека върху активите на SNIACE, за да гарантира поне част от кредита си. Лихвата, начислена от FOGASA, бе 10 % съгласно законодателството, действащо към момента на сключване на споразумението.

(43) От своя страна, през 1987 г. и 1991 г. — тоест известно време преди подписването на споразумението FOGASA I — Banesto предостави на SNIACE няколко кредитни линии с ипотека, чиято лихва бе съответно 16 % и 18 % (отразяваща пазарните условия в конкретния момент).

(44) От това следва, че при преустановяването на плащанията през 1992 г. кредиторите на SNIACE са били най-малко двама: FOGASA, на който SNIACE дължеше заплатите, които не бе в състояние да изплати на работниците си, и BANESTO, за кредитите, отпуснати на SNIACE и все още непогасени в пълен размер.

(45) От момента, в който бе обявено прекратяването на плащанията, BANESTO можеше да встъпи в правата си като привилегирован ипотечен кредитор на SNIACE. Въпреки това едва по споразумението от 26 септември 1996 г., тоест три години след сключването на споразумението FOGASA I, SNIACE предостави на Banesto, като погасяване на част от дълговете си, акциите, които притежаваше в предприятието Inquitex, и поземлени терени, включени в ипотеката.

(46) От своя страна FOGASA беше законово задължен да изплати заплатите в случай на преустановяване на плащанията. От момента, в който се наложи FOGASA да изплати заплатите на работниците от SNIACE, фондът започна преговори с предприятието за сключване на споразумение за разсрочване с цел връщане на предоставения кредит. Фактът, че BANESTO не пристъпи към насилствено изземване на обвързаните с ипотека кредити от SNIACE, по-скоро доказва, че FOGASA е действал предпазливо и далновидно при сключването на споразумението за разсрочване и при получаването на гаранции от момента, в който бе обявено преустановяването на плащанията, за разлика от частния кредитор BANESTO.

(47) Ето защо FOGASA и SNIACE приключиха преговорите своевременно, с което бе демонстрирана добрата воля на страните за намиране на приятелско решение.

Възможност за възстановяване на всички дължими суми на FOGASA, без да бъдат претърпени финансови щети

(48) След като бе приета жалбата на работниците на SNIACE, изискващи изплащане на дължимите им заплати и обезщетения съгласно съдебната процедура, при която бе обявено преустановяване на плащанията, FOGASA сключи споразумение за разсрочване на дълговете, уреждащо изплащане на дължимите суми от страна на SNIACE. FOGASA приложи законния лихвен процент, фиксиран от испанското законодателство, който към момента на подписването на споразумението бе 10 %.

([1]) Писмо от FOGASA с дата 22 август 2008 г., стр. 2, изпратено от испанските органи.

(49) Комисията счита, че предоставяйки на SNIACE разсрочване на неговите дългове, FOGASA е приложил принципа на решението по делото „Tubacex“, според което „кредиторът няма за цел да получи допълнителна печалба върху дължимите му средства, а единственото му желание е да си възстанови цялата стойност на заетите суми, без да понася финансови щети. Ето защо, когато предостави отсрочка върху своя кредит с цел гарантиране на неговото връщане, кредиторът изисква допълнително да се плаща лихва, за да се компенсира обезценяването на средствата в резултат на отсрочката“ ([1]).

Перспективи за бъдеща финансова рентабилност

(50) По времето на сключване на споразумението FOGASA е бил запознат със затрудненото положение на SNIACE, поради което се е намесил в подкрепа на работниците, така че те да получат заплатите и обезщетенията, които предприятието не е било в състояние да им изплати поради обявеното прекратяване на плащанията.

(51) Известно е, че към датата на тези събития единственият реалистичен план за съживяване на SNIACE, предложен на FOGASA, е бил за разсрочване на дълговете. Въпреки това, след сериозния социален конфликт, засегнал предприятието през 1992 г., неговата дейност е показала постепенно съживяване и са били налице перспективи за бъдеща рентабилност дори по времето, което положението на предприятието все още е било нестабилно.

(52) Липсата на споразумение с частните кредитори и фактът, че те не са оказали натиск за изплащането на дълговете от 1993 г. насам показват, че перспективите за стабилизиране на предприятието са основателни и следователно не е било уместно да се рискува прекратяването на дейността му.

Заключение относно сключването на споразумението FOGASA I

(53) Комисията счита, че в момента на неговото сключване споразумението FOGASA I не е представлявало държавна помощ.

Анализ на изпълнението на споразумението FOGASA I

(54) Между 5 ноември 1993 г. и 18 март 1999 г., когато FOGASA подписа ново споразумение за разсрочване, увеличаващо срока за изплащане на дълга с още две години, предприятието SNIACE бе погасило едва около 50 % от дълга си.

Положение на публичните кредитори, съпоставено с това на частните кредитори

(55) Вместо да прибегне към насилствено изпълнение на гаранциите и ипотеките в своя полза съгласно споразумението от 1993 г., FOGASA предпочете да измени споразумението за разсрочване с цел максимално да увеличи възможностите за възстановяване на отпуснатите кредити. От друга страна, Комисията отбелязва, че на 26 септември 1996 г. Banesto е приел под формата на частично погасяване на дълга на SNIACE поземлени терени собственост на предприятието, както и притежавани от SNIACE акции в предприятието Inquitex.

(56) Комисията счита, че поведението на FOGASA не е съпоставимо с това на BANESTO, който се опита да защити част от своя кредит чрез сключването на споразумението от 1996 г.; за разлика от него FOGASA по никакъв начин не се е опитал да си възстанови кредита съгласно споразумението, сключено със SNIACE.

Възможност за възстановяване на всички дължими суми на FOGASA, без да бъдат претърпени финансови щети

(57) Комисията посочва, че към момента на предоговаряне на споразумението FOGASA не е поискал допълнителни лихвени плащания, тъй като общата дължима сума е останала непроменена, въпреки че крайният срок е бил удължен с две години ([2]). Следователно Комисията счита, че следва да се отхвърли аргументът на Испания ([3]), че фондът се е стремял да защити своята инвестиция от обезценяване на валутата.

Перспективи за бъдеща рентабилност

(58) Въз основа на таблица 3 по-долу Комисията установи, че към момента на сключването на споразумението на 18 март 1999 г., с което бе изменено споразумението от 5 ноември 1993 г., предприятието е било изправено пред нарастващи дългове, многократни загуби и недостиг на собствени средства, което е пораждало съмнения относно бъдещото изплащане на кредита:

([1]) Съображение 32.

([2]) Писмо от испанските органи от 4 юли 2005 г., приложение I.

([3]) Писмо от испанските органи от 21 март 2000 г.: „лихвеният процент, приложим в резултат на разсрочването, защитава кредитора от загуба, която би понесъл, в случай че парите се обезценят с течение на времето“.

Таблица 3

(Млн. евро)

	1991 г.	1992 г.	1993 г.	1994 г.	1995 г.	1996 г.	1997 г.	1998 г.	1999 г.	2000 г.
Продажби	69,3	43,0	4,8	39,3	65,9	34,5	33,6	56,6	57,5	82,0
Резултати	– 24,8	– 27,9	– 22,8	– 10,7	0,9	– 11,7	– 3,0	– 9,6	– 7,4	1,7
Парични потоци	– 15,3	– 19,8	– 20,0	– 6,0	6,4	– 8,8	2,2	– 2,2	– 0,6	8,7
Общо дългове	84,1	82,8	95,4	112,6	116,5	108,2	104,9	106,1	112,8	121,8

(59) Макар да е факт, че през 1995 г. предприятието е отбелязало донякъде положителни резултати, следва също така да се отбележи, че перспективите за рентабилност, основани на финансовото му положение, са били неясни.

Заключение относно изпълнението на споразумението FOGASA I

(60) Комисията стигна до заключението, че поведението на FOGASA не е било аналогично с това на частен кредитор:

а) поради това, че не е направил опит да получи, под формата на частично погасяване на дълга, определени активи, върху които са му били предоставени права по споразумението от 1993 г.;

б) поради несигурните перспективи за рентабилност, обусловени от прогресивното влошаване на финансовото състояние;

в) заради това, че не е изискал допълнително плащане на лихва при предоговарянето на споразумението за разсрочване от 1999 г. или не е начислил лихви за просрочване върху неизплатените суми съгласно споразумението.

Споразумение FOGASA II

(61) На 31 октомври 1995 г. SNIACE и FOGASA сключиха второ споразумение за разсрочване на дълговете за сумата от 339 459 878 ESP (включително лихвите). Това споразумение бе сключено, след като FOGASA отново изплати заплатите и обезщетенията, които SNIACE дължеше на персонала си.

Положение на публичните кредитори, съпоставено с това на частните кредитори

(62) Както при изпълнението на споразумението FOGASA I, Комисията счита, че поведението на FOGASA не е съпоставимо с това на BANESTO, чието решение да сключи споразумението от 1996 г. имаше за цел да защити част от кредита му, докато FOGASA, към който бяха погасени само част от дълговете по споразумението от 1993 г., през 1995 г. сключи ново споразумение, уреждащо нови дългове.

Възможност за възстановяване на всички дължими суми на FOGASA, без да бъдат претърпени финансови щети

(63) Това ново споразумение бе сключено, независимо че:

i) споразумението от 5 ноември 1993 г. е било спазвано само отчасти;

ii) негов предмет бяха заеми, сключени с FOGASA, който за пореден път изпълни исканията на работниците на SNIACE за изплащане на заплатите им; и

iii) финансовата нестабилност на SNIACE е била известна, тъй като предприятието се е намирало в затруднено положение заради многократните загуби от предходните години, недостига на собствени средства и големите дългове, както е показано в таблицата в съображение 58.

(64) В добавка, очевидно е, че FOGASA не е разглеждал възможността да пристъпи към принудително погасяване на дълга посредством изпълнението на ипотеката, сключена в негова полза. Трябва да се отбележи, че принудителното изземване безспорно е щяло да доведе до затваряне на предприятието, но няма никакво съмнение, че при ликвидиране на SNIACE FOGASA е щял да успее да си възстанови целия размер или част от дълга след освобождаването от активите на предприятието.

(65) Във връзка с това Комисията посочва многократните заявления от страна на испанските органи, че е невъзможно да се направи оценката на стойността на предприятието, въз основа на която да бъде изчислена сумата, която може да бъде възстановена, и че във всеки случай, ако се пристъпи към ликвидиране, стойността на активите на предприятието е щяла да претърпи значително обезценяване ([1]). Очевидно е, че поради тази причина FOGASA отхвърли хипотезата за ликвидиране на SNIACE в полза на решението за разсрочване.

([1]) Отговор на испанските органи от 4 юли 2005 г. „Нито FOGASA, нито [TGSS] разполагат с достатъчни данни за изготвянето на оценка на стойността на имуществото на предприятието по това време.“

(66) В отговора си от 29 септември 2005 г. испанските органи добавиха, че „ако в даден момент [FOGASA] бе отказал да сключи споразумение за изплащане, без да предостави основания за този отказ, това би представлявало нарушение на законодателството, обвързващо този орган, и произволен акт.“ Въз основа на декларацията на испанските органи Комисията заключава, че FOGASA не е опитвал да предостави основания при евентуално отхвърляне на разсрочването на дълга. Според испанските органи самият факт, че е бил направен опит за възстановяване на целия дълг, включително посредством затварянето на SNIACE, е недостатъчен ([1]).

Заключение относно споразумението FOGASA II

(67) Комисията стигна до заключението, че поведението на FOGASA не е било аналогично с това на частен кредитор:

а) тъй като не е изискал погасяване на дълговете, включени в споразумението от 1993 г. съобразно графика, посочен в същото споразумение;

б) поради несигурните перспективи за рентабилност, свързани с непрекъснатото влошаване на финансовото състояние;

в) тъй като се е съгласил да бъде сключено споразумение за предоставяне на нови дългове.

6.2.2. СПОРАЗУМЕНИЕ TGSS

(68) Както бе споменато в съображение 21, TGSS сключи споразумение със SNIACE на 8 март 1996 г., което бе изменено на 7 май 1996 г. и на 30 септември 1997 г. Въпреки че бе сключено приблизително 18 месеца след първото споразумение, последното споразумение засягаше същите дългове. Ето защо Комисията счита, че става дума за едно самостоятелно споразумение, което е изменяно неколкократно.

Положение на публичните кредитори, съпоставено с това на частните кредитори

(69) Към момента на сключването на първото споразумение между TGSS и SNIACE на 8 март 1996 г., както и към момента на първото му изменение, 7 май 1996 г., частните кредитори все още не бяха постигнали споразумение. Едва от момента на второто изменение на споразумението, тоест от 30 септември 1997 г., бе възможно да бъде съпоставено положението на TGSS с това на частните кредитори.

(70) На този етап може да се допусне, че TGSS е отишъл по-далеч от частните кредитори, като е сключил споразумение, целящо максималното увеличаване на възможностите за възстановяване на неговите кредити.

Възможност за възстановяване на всички дължими суми на TGSS, без да бъдат претърпени финансови щети

(71) Съгласно испанското законодателство TGSS може да сключва споразумения за разсрочване на дълговете, стига да прилага законния лихвен процент, който е в сила към момента на сключване на споразумението.

(72) По този начин TGSS направи опит да защити своите кредити, без да претърпи финансови загуби и следвайки решението по делото „Tubacex“.

Перспективи за рентабилност на предприятието

(73) Към момента на сключване на посоченото споразумение, както вече бе посочено в съображение 63, подточка iii), предприятието SNIACE се е намирало в затруднено положение заради многократните загуби от предходните години, недостига на собствени средства и значителните дългове.

(74) Освен това испанските органи не бяха в състояние да дадат положителен отговор на искането на Комисията (писмо от 7 август 2008 D/53117) да ѝ бъдат предоставени протоколите от заседанията, проведени между TGSS и SNIACE през 1994 г. ([2]) Тези протоколи щяха да позволят на Комисията да се запознае с контекста на преговорите и да прецени становището на TGSS относно реалните възможности на SNIACE да изпълни както миналите, така и бъдещите си задължения. Вместо това в отговора си от 10 септември 2008 г. испанските органи заявиха, че не разполагат с въпросните документи.

(75) От това става очевидно, че TGSS е бил запознат с финансовото състояние на SNIACE, и по-конкретно с неизпълнението на задълженията към FOGASA. Тъй като споразумението бе сключено през 1996 г., TGSS би могъл да установи от счетоводната документация на SNIACE, че предприятието е спазило само частично споразумението от 1993 г. и освен това е сключило ново споразумение с FOGASA през 1995 г. (или приблизително 6 месеца преди споразумението с TGSS) за отпускането на нови дългове.

Заключение относно споразумението с TGSS

(76) Комисията стигна до заключението, че поведението на TGSS не е било аналогично с това на частен кредитор:

([1]) Отговор на испанските органи от 29 септември 2005 г.

([2]) Испанските органи уведомиха Комисията (писмо от 28 февруари 2005 г. в отговор на писмото на Комисията от 3 декември 2004 г.) за провеждането на няколко заседания между SNIACE и TGSS.

а) тъй като предприятието SNIACE не е погасило изцяло задължението си към друг публичен кредитор (FOGASA), който, освен това, се е съгласил на натрупване на дълговете; и

б) поради несигурните перспективи за рентабилност, свързани с постепенното влошаване на финансовото състояние.

6.2.3. ЗАКЛЮЧЕНИЕ ОТНОСНО НАЛИЧИЕТО НА ПОМОЩИ

(77) По мнението на Комисията само мярката, довела до споразумението от 5 ноември 1993 г. между FOGASA и SNIACE, може да се смята за изпълнение на критерия за частен кредитор. Следователно тази мярка не предоставя преимущество на SNIACE.

(78) От друга страна, Комисията счита, че изпълнението на споразумението FOGASA I, изменено на 18 март 1999 г., споразумението FOGASA II и споразумението TGSS осигуряват предимство на SNIACE съгласно член 87, параграф 1 от Договора поради причините, изложени по-горе. Всъщност тези мерки осигуряват предимство на SNIACE, като му позволяват повторно да програмира своите законови задължения във връзка с изплащането на социалноосигурителните вноски и дълговете, сключени с FOGASA, които при нормални обстоятелства SNIACE би трябвало да изплати, ако ставаше дума за частни кредитори.

(79) Що се отнася до останалите критерии, Комисията счита, на първо място, че мерките се финансират с държавни средства, тъй като както FOGASA, така и TGSS са публични органи, които се финансират от плащанията на задължителни вноски.

(80) На второ място, оспорваните мерки са избирателни, тъй като се прилагат единствено към SNIACE.

(81) На трето място, пазарите, на които оперира SNIACE, се характеризират със значителен търговски обмен между държавите-членки. Част от продукцията на SNIACE се продава в Европа, където се конкурира с тази на други предприятия. Следователно помощите, отпуснати на SNIACE, могат да засегнат търговията между държавите-членки. Вследствие на това съществува риск тези мерки да нарушат конкуренцията между производителите на текстилни изделия.

(82) Ето защо Комисията счита, че мерките, свързани с изпълнението на споразумението FOGASA I, споразумението FOGASA II и споразумението TGSS, представляват държавни помощи по смисъла на член 87, параграф 1 от Договора.

6.3. *ПРОВЕРКА НА СЪВМЕСТИМОСТТА НА ПОМОЩИТЕ*

(83) Съвместимостта на мерките, считани за държавни помощи по смисъла на член 87, параграф 1 от Договора, трябва да се оцени въз основа на изключенията, предвидени в параграфи 2 и 3 от същия член.

(84) Изключенията, предвидени в член 87, параграф 2 и в член 87, параграф 3, букви б), г) и д), очевидно не са приложими, тъй като мерките не са предназначени за насърчаване на изпълнението на важен проект от общоевропейски интерес, нито за разрешаването на сериозно затруднение на икономиката на някоя държава-членка, нито за насърчаване на културата и опазване на наследството. Също така не става дума за друг вид помощ, каквато може да бъде определена по решение на Съвета, с квалифицирано мнозинство, по предложение на Комисията.

(85) Вследствие на това е уместно да се направи оценка на изключенията, свързани с развитието на определени региони или сектори, предвидени в член 87, параграф 3, букви а) и в).

(86) Що се отнася до помощите, предназначени за насърчаване на развитието на определени сектори, предвид естеството на въпросните мерки, единствените приложими критерии са тези, които са свързани с помощите за оздравяване и преструктуриране на предприятия в затруднено положение.

(87) Що се отнася до помощите, предназначени да улеснят развитието на някои региони, Комисията отбелязва, че регионът, в който е разположен SNIACE, може да избере, считано от септември 1995 г., регионални помощи съгласно член 87, параграф 3, буква а) и че преди тази дата е можел да избира регионални помощи съгласно член 87, параграф 3, буква в).

(88) Следователно Комисията следва да анализира мерките съобразно Насоките на Общността за държавната помощ за оздравяване и преструктуриране на предприятия в затруднение и Насоките относно регионалната помощ. Съгласно съобщението на Комисията относно определяне на правилата, приложими при оценка на незаконните държавни помощи [1], мерките следва да се оценяват съобразно насоките, които са били в сила към момента на отпускане на помощите.

Помощи за оздравяване и преструктуриране на предприятия в затруднено положение

(89) Що се отнася до правилата, свързани с помощите за оздравяване и преструктуриране на предприятия в затруднено положение, няма съмнение, че след публикуването на Осмия доклад за политиката в областта на конкуренцията за 1979 г. и във всички нейни последващи насоки Комисията изисква план за преструктуриране, който да позволи възстановяването на жизнеспособността на предприятията в затруднено положение [2].

[1] ОВ C 119, 22.5.2002 г., стр. 22.

[2] Точка 227 от Осмия доклад на Европейската комисия за политиката в областта на конкуренцията за 1979 г. Точка 3.2.2, подточка i) от Насоките на Общността относно държавните помощи за оздравяване и преструктуриране на предприятия в затруднено положение (ОВ C 368, 31.12.1994 г., стр. 12). Точка 31 от Насоките на Общността за държавните помощи за оздравяване и преструктуриране на предприятия в затруднено положение (ОВ C 288, 9.10.1999 г., стр. 2). Точка 34 от Насоките на Общността за държавните помощи за оздравяване и преструктуриране на предприятия в затруднено положение (ОВ C 244, 1.10.2004 г., стр. 2).

(90) В конкретния случай испанските органи никога не са заявявали, че мерките представляват помощ за оздравяване и преструктуриране. Също така не са направили опит да покажат, че те са част от план за преструктуриране съобразно правилата, приложими към датата на отпускане на оспорваните помощи. В план от такова естество следва да бъдат включени, *inter alia*, вътрешни мерки за преструктуриране и компенсаторни мерки съгласно изискванията на Осмия доклад на Комисията за политиката в областта на конкуренцията от 1979 г. (точки 227 и 228) и насоките, приети след 1994 г. ([1]) Отсъствието на план за преструктуриране потвърждава, че единствената цел на помощта е била да поддържа функционирането на предприятието, без в замяна на това да поставя изисквания относно неговото преструктуриране.

(91) Що се отнася до плана за съживяване, който кандидатът представи на Комисията преди започването на процедурата, испанските органи единствено посочиха в писмото си от 30 юни 1997 г., в отговор на писмото от Комисията от 16 май 1997 г., че експертното заключение, според което „жизнеспособността на SNIACE може да бъде гарантирана единствено чрез отпускането на безвъзмездни помощи, които да позволят осъществяването на проекти за инвестиции и предоговаряне на дълга“, представлява изцяло лично мнение, изразено в частно изследване, и не отразява непременно становището на испанските органи ([2]).

(92) Следователно, при отсъствието на план за преструктуриране, мерките, приети в рамките на споразуменията FOGASA II и TGSS, както и изпълнението на споразумението FOGASA I не са оправдани от гледна точка на Осмия доклад за политиката в областта на конкуренцията на Европейската комисия от 1979 г. или Насоките на Общността относно помощите за оздравяване и преструктуриране от 1994 г., 1999 г. или 2004 г.

Регионални помощи

(93) Що се отнася до изключенията, предвидени в член 87, параграф 3, букви а) и в) относно помощите, чиято цел е насърчаването или улесняването на развитието на някои региони, Комисията отбелязва, че регионът, в който е разположен SNIACE, може да избере, считано от септември 1995 г., регионални помощи съгласно член 87, параграф 3, буква а) и че преди тази дата е можел да избира регионални помощи съгласно член 87, параграф 3, буква в).

(94) Въпреки това предоставените на SNIACE помощи не притежават необходимите характеристики за улесняване на развитието на някои икономически региони съгласно упоменатия член, тъй като са били отпуснати под формата на оперативна помощ, тоест не са били обвързани с условие за инвестиции или създаване на работни места.

(95) От 1979 г. ([3]) Комисията издава разрешения единствено за помощи, които не са обвързани с първоначална инвестиция или създаване на работни места в региони, които могат да изберат регионални помощи, когато държавата-членка успее да докаже съществуването на вреди и измери тяхното значение, което в конкретния случай не е било изпълнено.

(96) Следователно мерките, приети в рамките на споразуменията FOGASA II и TGSS, както и изпълнението на споразумението FOGASA I не са оправдани от гледна точка на съобщението на Комисията от 1979 г. или Насоките относно регионалните помощи от 1998 г.

Помощи за сектора на производство на синтетични влакна

(97) Що се отнася до правилата за сектора на производство на текстилни влакна, приложими към момента на сключване на споразуменията ([4]), Комисията счита, че единствените помощи, които са могли да бъдат избрани, са били помощите за инвестиции. Въпреки това оспорваните мерки не притежават никоя от характеристиките на помощите за инвестиции. Мерките, приети в рамките на споразуменията FOGASA II и TGSS, както и изпълнението на споразумението FOGASA I не са оправдани от гледна точка на насоките от 1992 г. и 1996 г.

Заключение относно съвместимостта на помощите

(98) Комисията счита, че разпоредбите за прилагане на споразумението FOGASA I, изменено на 18 март 1999 г., както и сключването на споразуменията FOGASA II и TGSS не могат да бъдат обявени за съвместими.

7. **ПРОЦЕДУРА ЗА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ НА НЕПРАВОМЕРНИТЕ ПОМОЩИ**

(99) Тъй като Комисията счита, че изпълнението на споразумението FOGASA I, изменено на 18 март 1999 г., както и споразуменията FOGASA II и TGSS са несъвместими с Договора, получателят трябва да възстанови получените суми.

(100) Редът за връщане на неправомерните помощи, обявени за несъвместими, бе определен в съобщението на Комисията „Към ефективно прилагане на решенията на Комисията, разпореждащи на държавите-членки да възстановят неправомерна и несъвместима държавна помощ“ (наричано по-долу „съобщението от 2007 г.“) ([5]). Практиката на съда, на първо място, както и параграф 37 от съобщението от 2007 г. уточняват, че Комисията не е задължена да определи точната сума, която следва да бъде възстановена. Въпреки това решението трябва да съдържа информация, която да позволи на Испания да определи тази сума.

([1]) Вж. точка 3.2.2, подточка i) от Насоките от 1994 г, „[…] помощта трябва да бъде свързана с осъществима програма за преструктуриране или възстановяване […]“.

([2]) Писмо на испанските органи, изпратено по факс на 30 юни 1997 г., стр. 2.

([3]) Точка 4, втора алинея от Съобщението на Комисията относно режима на регионални помощи (ОВ C 31 3.2.1979 г., стр. 9). Точка 4.15 от Насоките относно националните регионални помощи (ОВ C 74, 10.3.1998 г., стр. 9).

([4]) ОВ C 346, 30.12.1992 г., стр. 2 и ОВ C 94, 30.3.1996 г., стр. 11.

([5]) ОВ C 272, 15.11.2007 г., стр. 4.

(101) Регламент (ЕО) № 794/2004 на Комисията [1] за прилагането на Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета [2] постановява, че върху помощта, която следва да бъде възстановена съгласно решението за възстановяване, трябва да бъде начислявана лихва, изчислена въз основа на съответния процент, определен от Комисията. Лихвата е дължима от датата, на която неправомерната помощ е била предоставена на разположение на получателя, до датата на нейното възстановяване. Следва да се начислява лихвен процент с натрупване до датата на възстановяване на помощта.

(102) Въпреки това, по отношение на метода на изчисляване на лихвите, в решението си от 11 декември 2008 г. по дело C-295/07, Комисията/Département du Loiret y Scout, SA [3], Съдът потвърди, че методът на изчисляване на настоящата стойност на неправомерната помощ представлява материален, а не процесуален въпрос [4]. Решението от 2000 г. и решението относно второто започване на процедура бяха взети много преди Регламент (ЕО) № 794/2004.

(103) Вследствие на това Комисията счита, че методът за изчисляване на неправомерните помощи, подлежащи на възстановяване, трябва да е същият като този, използван при вземането на отменения решение, и в този смисъл следва държавата-членка да използва така наречения метод на „простата лихва“, за да изчисли сумата, подлежаща на възстановяване.

(104) Предвид конкретния случай Комисията прави разлика между частичното изпълнение на споразумението FOGASA I, от една страна, и несъвместимите мерки от споразуменията FOGASA II и TGSS, от друга страна.

Споразумение FOGASA I

(105) Както бе посочено в съображение 77, Комисията счита, че споразумението, сключено между FOGASA и SNIACE на 5 ноември 1993 г., изпълнява критерия за частен кредитор и следователно не представлява държавна помощ.

(106) Въпреки това, тъй като цитираното споразумение е било спазено само частично, Комисията счита, че споразумението FOGASA I, изменено на 18 март 1999 г., представлява несъвместима и неправомерна помощ, която следва да бъде възстановена. От една страна, несъвместимостта засяга неизплатените суми съгласно споразумението до 18 март 1999 г., а от друга — остатъка от помощта, считано от тази дата.

(107) Помощта, подлежаща на възстановяване, следва да включва натрупаните лихви, изчислени съобразно метода на простата лихва (вж. съображение 101). Сумите, възстановени при изпълнение на споразумението FOGASA I преди неговото преразглеждане, макар лихвеният процент да е бил по-нисък от референтния лихвен процент на Комисията, не представляват държавна помощ и следователно не е необходимо да бъдат възстановени. Извършените плащания, които са различни от сумите, изплатени в изпълнение на споразуменията, могат да бъдат приспаднати от сумите, подлежащи на възстановяване, като неправомерни и несъвместими помощи.

Споразумения FOGASA II и TGSS

(108) Както бе посочено по-горе, Комисията счита, че Испания е предоставила неправомерни помощи под формата на споразумение за изплащане, сключено с FOGASA на 30 октомври 1995 г., и на споразумение за разсрочване на дълговете, сключено с TGSS на 8 март 1996 г., което е в противоречие с член 88, параграф 3 от Договора, както и че тези помощи са несъвместими с общия пазар и функционирането на Споразумението за ЕИП.

(109) Тъй като помощите са неправомерни и несъвместими, те трябва да бъдат възстановени в пълен размер, а икономическите последици от тях да бъдат анулирани. Сумите, подлежащи на възстановяване, са равностойни на цялата сума на дълга, включен във второто споразумение с FOGASA и в споразумението с TGSS. Към тях следва да се прибавят простите лихви, изчислени съгласно референтния процент на Комисията. Извършените плащания могат да се приспаднат от сумите, подлежащи на възстановяване.

8. ЗАКЛЮЧЕНИЕ

(110) Въз основа на изложените съображения Решение 1999/395/ЕО следва да бъде изменено.

(111) Първото споразумение за възстановяване, сключено между FOGASA и SNIACE, не представлява държавна помощ.

(112) Въпреки това новата оценка на изпълнението на споразумението за възстановяване, сключено с FOGASA на 3 ноември 1993 г., споразумението за възстановяване, сключено с FOGASA на 30 октомври 1995 г., както и на сключените с TGSS споразумения за разсрочване води до заключението, че Испания е предоставила неправомерна помощ в противоречие с член 88, параграф 3 от Договора и че тази помощ е несъвместима с общия пазар и функционирането на Споразумението за ЕИП.

(113) Тъй като предоставената помощ е неправомерна и несъвместима с общия пазар, следва да се пристъпи към нейното възстановяване съгласно Регламент (ЕО) № 659/1999 и да се анулират нейните икономически последици,

[1] ОВ L 140, 30.4.2004 г., стр. 1.
[2] ОВ L 83, 27.3.1999 г., стр. 1.
[3] (В процес на публикуване).
[4] Точка 83.

ПРИЕ НАСТОЯЩОТО РЕШЕНИЕ:

Член 1

Решение 1999/395/ЕО се изменя, както следва.

1. Член 1 се изменя, както следва:

а) първата алинея се заменя със следния текст:

„Споразумението, сключено на 5 ноември 1993 г. между предприятието Sociedad Nacional de Industrias y Aplicaciones de Celulosa Española SA (SNIACE) и Fondo de Garantía Salarial (FOGASA), не е представлявало, към датата на неговото сключване, държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 от Договора за ЕО.“;

б) след първата алинея се вмъква следната алинея:

„Следните държавни помощи, отпуснати от Испания в полза на SNIACE, са несъвместими с общия пазар:

а) споразумението за разсрочване на дълговете, сключено на 8 март 1996 г. (изменено със споразумението от 7 май 1996 г. и последващото споразумение от 30 септември 1997 г.) между SNIACE и Tesorería General de la Seguridad Social;

б) прилагането на споразумението, сключено на 5 ноември 1993 г. между SNIACE и FOGASA;

в) споразумението, сключено на 31 октомври 1995 г. между SNIACE и FOGASA.“

2. Членове 2 и 3 се заменят със следния текст:

„*Член 2*

1. Получателят възстановява на Испания помощите, посочени в член 1, втора алинея.

2. Върху сумите, подлежащи на възстановяване, ще се начислява лихва от датата, на която са предоставени на получателя, до датата на тяхното реално възстановяване.

3. Възстановяването на помощите, посочени в член 1, втора алинея, е незабавно и ефективно.

4. Испания ще гарантира за изпълнението на настоящото решение в срок от четири месеца след датата на уведомяване за решението.

Член 3

1. До два месеца след уведомяването за това решение Испания изпраща следната информация на Комисията:

а) общия размер (главница и лихва), които следва да бъдат възстановени от получателя;

б) подробно описание на планираните и вече предприети мерки за изпълнение на настоящото решение;

в) документите, доказващи, че получателят е получил нареждане да възстанови помощите.

2. Испания ще информира Комисията за развитието на предприетите национални мерки за прилагане на настоящото решение до пълното възстановяване на помощите, посочени в член 1, втора алинея. Испания ще предостави незабавно, при искане от страна на Комисията, информация относно вече предприетите и планираните мерки за изпълнение на настоящото решение. Тя ще предостави и подробна информация относно размера на помощта и лихвата, които вече са възстановени от получателя.“

Член 2

Адресат на настоящото решение е Кралство Испания.

Съставено в Брюксел на 10 март 2009 година.

За Комисията

Neelie KROES

Член на Комисията